

Beslut vid regeringssammanträde den 15 februari 2018

Sammanfattning

En särskild utredare ska se över regelverket om nätkoncessioner. Regelverket är ålderdomligt och riskerar att sätta upp hinder och skapa osäkerhet för energiaktörer, samtidigt som det inte nödvändigtvis säkerställer rätt skydd för samhällliga intressen. Utredaren ska lämna förslag på författningsändringar som moderniserar, förenklar och förbättrar elnätsregelverket utan att resurseffektivitet, nätstabilitet eller miljöskydd påverkas negativt. Elnätets betydelse som grundläggande infrastruktur ska beaktas.

Utredaren ska

- bedöma behovet av att reglerna om koncessionsplikt för starkströmsledningar ändras,
- bedöma vilken rättslig status en nätkoncession ska ha,
- se över den nuvarande prövningsordningen för nätkoncession när det gäller både prövande myndighet och prövningens omfattning,
- överväga om möjligheten till samredovisning av elnät bör ändras, och
- vid behov lämna nödvändiga författningsförslag, samt
- göra en första analys av nätnivåerna.

Uppdraget ska redovisas senast den 10 juni 2019.

Bakgrund

Gällande mål för energipolitiken

I mars 2015 beslutade regeringen att ge en parlamentariskt sammansatt kommission, Energikommisionen (M 2015:01), i uppdrag att lämna underlag till en bred politisk överenskommelse om den långsiktiga energipolitiken. Energikommisionen redovisade i januari 2017 sitt uppdrag med betänkandet Kraftsamling för framtidens energi (SOU 2017:2). Betänkandets förslag och bedömningar baseras i huvudsak på den ramöverenskommelse om energipolitiken (energiöverenskommelsen) som slöts mellan fem riksdagspartier (S, M, MP, C och KD) i juni 2016.

Energiöverenskommelsen innefattar ett mål om att Sverige år 2040 ska ha en helt och hållet förnybar elproduktion. Detta är ett mål, inte ett stoppdatum som förbjuder kärnkraft och innebär inte heller en stängning av kärnkraft med politiska beslut. Enerkipolitiken ska skapa villkor för en effektiv och hållbar energianvändning och en kostnadseffektiv svensk energiförsörjning med låg negativ påverkan på hälsa, miljö och klimat samt underlätta omställningen till ett hållbart samhälle.

Enligt Sveriges långsiktiga utsläppsmål ska Sverige senast år 2045 inte ha några nettoutsläpp av växthusgaser till atmosfären, för att därefter ha negativa utsläpp (prop. 2016/17:146 s. 25).

Energikommisionen lämnar en rad förslag och bedömningar som ska göra det möjligt att nå målen. Bland annat gör kommissionen bedömningen att elnätet har en central funktion som möjliggörare för elproduktion från förnybara källor. Elnätets utformning kan t.ex. möjliggöra att vindkraft produceras där de bästa förutsättningarna finns och att effektbalansen kan upprätthållas. Förändrade mönster för hur elproduktion och elanvändning ser ut, EU-lagstiftning och ökade krav på leveranssäkerhet är omständigheter som påverkar hur elnätet kommer att behöva utvecklas och fungera i framtiden (SOU 2017:2 s. 211 f.).

I sitt betänkande föreslår Energikommisionen bl.a. att överföringskapaciteten i elnätet ska öka, att Sverige ska arbeta för att

sammanlänkningen inom EU ska öka och att regelverken kring elnätet kontinuerligt ska utvecklas.

Energikommissionens betänkande bereds för närvarande inom Regeringskansliet.

Nya förutsättningar för elnätet

Elnätet är en grundläggande infrastruktur i vårt samhälle. Ett robust elnät är vidare en viktig beståndsdel för Sveriges krisberedskap och totalförsvarets behov. Det är därför viktigt att reglerna som styr elnätet är väl i takt med samhällsutvecklingen. Med en ökad produktion av väderberoende el och en ökad småskalig elproduktion är det viktigt med ett regelverk som tillåter och möjliggör en effektiv anpassning till nya förutsättningar. Också den förväntade ökade elektrifieringen av såväl industrin som transportsektorn kommer att påverka elnätet och ställa nya krav på det. En möjlig utveckling är också att vissa verksamheter, bostäder eller mindre områden inte är kopplade till det allmänna elnätet utan har ett eget elnät, vilket inte förutsetts i nuvarande lagstiftning. Den europeiska lagstiftning som kontinuerligt arbetas fram inom EU, bl.a. om en gemensam elmarknad, ställer nya krav på den svenska lagstiftningen.

Privatpersoner och företag har rätt att förutsätta att villkor skapas för en effektiv och hållbar energianvändning och en kostnadseffektiv svensk energiförsörjning med låg inverkan på hälsa, miljö och klimat, vilket också varit målet för svensk energipolitik under lång tid. Ett framtida elnät måste klara de utmaningar som förutses ovan, med stora variationer i såväl effektbehov som effekttillförsel, på ett kostnadseffektivt sätt.

Pågående utredningar och uppdrag

Regeringskansliet har tagit fram en promemoria med förslag till upphävande av ellagen och införande av en elmarknadslag (Ds 2017:44). Syftet med förslaget är dock inte att genomföra några större materiella ändringar i lagstiftningen, utan främst att förenkla lagens struktur (Ds 2017:44 s. 136).

Energimarknadsinspektionen har i rapporten *Ny modell för elmarknaden* lämnat förslag om införande av en elhandlarcentrisk marknadsmodell och om en lag om elmarknadshubb (EI R2017:05). Om förslagen genomförs kommer framför allt relationen mellan slutkunder och elnätsföretagen respektive elhandlarna att förändras. Energimarknadsinspektionen har också lämnat förslag om lagändringar för att tillåta andra tariffmodeller än i dag och för att tillåta pilotprojekt för nya tariffmodeller i rapporten *Åtgärder för ökad efterfrågefleksibilitet i det svenska elsystemet* (EI R2016:15). Förslagen bereds för närvarande inom Regeringskansliet. Energimarknadsinspektionen har i uppdrag att utreda och komma med förslag om riktlinjer för samhälls-ekonomiska analyser vid byggande av överföringskapacitet för el. Uppdraget ska rapporteras senast den 13 april 2018.

Det pågår ständigt ett arbete i EU med lagstiftning om elnät och närliggande frågor på en europeisk nivå, senast genom förslaget till lagstiftningspaket *Ren energi för alla i Europa*. Utvecklingen i den europeiska lagstiftningen kan ha betydelse för den här utredningen.

Behovet av en utredning

Ingen övergripande genomgång av regelverket för nätkoncessioner har gjorts under de senaste decennierna. Sedan uppdelningen mellan nätkoncession för linje och nätkoncession för område gjordes 1958 har få större ändringar gjorts i regelverket och de större justeringar som gjorts har fokuserat på enstaka frågor. Den enda större ändringen under senare tid är att nätkoncessioner år 2013 som huvudregel fick en obegränsad giltighetstid och att instansordningen för prövningen ändrades. Det kan ifrågasättas om regelverket för nätkoncessioner i dag ger elnätets aktörer rätt förutsättningar för att möta de krav som ställs på dagens och framtidens energisystem. Kraven på flexibilitet och effektivitet ökar för anslutning av elproduktion från förnybara källor, men också för anslutning av nya elintensiva verksamheter.

Nätmyndigheten har i dag en blandning av uppgifter som bl.a. inkluderar marknadsfrågor, konsumentfrågor, tillsyn över

leveranssäkerhet och leveranskvalitet samt tillståndsprövning och tillsyn över koncessionsfrågor. Koncessionsfrågorna har dock en svagare anknytning till de andra frågor som nätmyndigheten hanterar och eventuellt kan det ge effektivitetsvinster att låta prövningen av nätkoncessioner ske på annat sätt än hos ellagens (1997:857) nätmyndighet, dvs. Energimarknadsinspektionen. När det gäller regeringens prövning av ärenden i de fall där Försvarsmakten begärt att regeringen ska överta prövningen eller där ett beslut om en stamnätsledning överklagats finns ingen anledning till översyn av gällande bestämmelser.

Koncessionsplikten gäller i dag som huvudregel för alla starkströmsledningar, oavsett längd, miljö och spänning och oavsett om en ledning är inkopplad på det allmänna nätet eller inte. De undantag som finns i förordningen (2007:215) om undantag från kravet på nätkoncession enligt ellagen är ibland svårtillämpade och i vissa fall är undantagen inte i linje med utvecklingen av samhällets och marknadens behov. Ledningar som går direkt från en producent till samma ägares elanvändning är t.ex. sällan undantagna från koncessionsplikt och det finns en osäkerhet kring vad som gäller för anslutning av elproducenter till det allmänna elnätet. Detta trots att frågor om sådana ledningar ofta skulle kunna prövas som en del av miljöprövningen av själva huvudverksamheten. Dagens ordning ger upphov till en i många fall onödig dubbelprövning och inte så sällan till att anläggandet av energiproduktionsenheter eller större energianvändarverksamheter måste vänta på ett beslut om nätkoncession när alla andra tillstånd redan finns på plats. Att mycket av den el som överförs på icke-koncessionspliktiga nät inte mäts innebär att det är svårt att få en klar bild över situationen på elmarknaden, t.ex. när det gäller antalet små produktionsenheter. I nät som inte är anslutna till det allmänna elnätet finns inte samma problematik, eftersom det som sker i dessa nät är isolerat från det allmänna elnätet och från elmarknaden.

Det finns även andra ledningar som är så obetydliga ur såväl nät- som miljösynpunkt att det framstår som ineffektivt att pröva dem var för sig, samtidigt som de inte ingår eller bör ingå i en nätkoncession för område. Prövningarna av dessa typer av ledningar leder till att nätmyndigheten belastas med onödiga och

resurskrävande prövningar av såväl nätkoncessioner för mindre anslutningsledningar som prövningar av förhandsbesked om undantag från koncessionsplikten vid fall där en tydligare lagstiftning hade gett klart besked. Samtidigt kräver mängder av mer betydelsefulla ledningar ingen särskild prövning i dag eftersom de omfattas av nätkoncession för område. Ytterligare en situation är när en privatperson eller industri vill producera sin egen el för direktleverans till hushållet eller verksamheten. Det kan då vara nödvändigt att ta fram underlag och ansöka om nätkoncession, trots att ledningen inte är inkopplad på det allmänna elnätet och trots att miljöpåverkan är försumbar. Den generella koncessionsplikten för samtliga ledningar framstår som omodern och i behov av en genomgripande översyn, med fokus både på vilka ledningar som överhuvudtaget ska omfattas av koncessionsplikt och på om undantagsbestämmelser (motsvarande förordningen om undantag från kravet på nätkoncession enligt ellagen) bör finnas kvar.

En annan aspekt med nätkoncessioner som upplevs som problematisk av elnätsföretag och som leder till svårigheter gällande nätmyndighetens befogenheter är nätkoncessionens rättskraft. En ansökan om nätkoncession för linje prövas mot regler i miljöbalken, vilket medför kostnader och tidsåtgång som drabbar både nätägare och nätmyndighet, men som också leder till att de flesta miljökonsekvenser som en ledning kommer att ha utreds och att nätkoncessionen förenas med nödvändiga villkor för verksamhetens bedrivande. Samtidigt hindrar inte nätkoncessionen att miljötillsynsmyndigheten ingriper mot ledningen när den väl byggts även om det sker på grund av en miljöpåverkan som bedömts och reglerats genom nätmyndighetens prövning. Miljötillsynen kan också gälla frågor som uttryckligen reglerats genom villkor till nätkoncessionen. Detta medför att nyttan med en omfattande prövning vid nätmyndigheten blir liten samtidigt som den tar stora resurser i anspråk och fördröjer nätutbyggnad. Att nätkoncessionen inte ger något skydd mot senare ingripanden (annat än av nätmyndigheten) skapar en osäkerhet som i sin tur kan leda till att energiprojekt ställs in eller skjuts upp. I andra fall händer det att förhållandena kring en ledning förändrats i sådan grad att en omprövning av tillståndet

skulle behövas. I sådana fall saknas dock möjlighet för nätmyn-digheten att agera om inte minst 40 år har gått sedan nätkon-cessionen meddelades.

Det är inte ovanligt i dag att olika typer av industriföretag och en del andra verksamheter, främst av historiska skäl, äger och driver elledningar som går från närmaste nätstation in till fabriksområdet. Såsom den nuvarande ellagen är utformad har den typen av företag inte sällan rätt och skyldighet att inneha och få nätkoncession om ledningen i sig är lämplig. Detta kan få följder som inte förutsetts i ellagen, eftersom den nätverksamhet som företaget bedriver är en mycket liten del av företagets totala ekonomi. Skyldigheten att ansluta producenter och användare till företagets ledning gäller och det förekommer att sådana anslutningar också finns sedan länge. Om företagets huvudsakliga verksamhet går dåligt, eller verksamheten till och med läggs ned, kommer det att gå ut över nätverksamheten. Liknande svårigheter kan uppstå när elnätsföretag skapas enbart för att ansluta en viss producent till elnätet. Samtidigt kan ellagens krav på exempelvis driftsäkerhet, anslutningsplikt och redovisning bli onödigt betungande för företag som äger enstaka ledningar.

Samredovisning av elnät leder i dag till mindre administration och till en utjämning av tarifferna för landsbygdsnät gentemot tarifferna för stadsnät. Dagens regler om samredovisning är dock begränsade och det kan finnas en outnyttjad potential för en högre grad av samredovisning på ett sätt som leder till större kostnadseffektivitet.

Den gällande uppdelningen i tre typer av nät – lokalnät, regionnät och stamnät – är atypisk ur ett europeiskt perspektiv. Det är vanligare med två nivåer, vilket också är uppdelningen i det s.k. elmarknadsdirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG). Det finns i Sverige lokalnätsledningar för över 100 kV, samtidigt som det finns regionnätsledningar för endast 40 kV. Uppdelningen är således otydlig. En förenkling till två nätnivåer skulle kunna leda till samhällsekonomiska fördelar och

till att genomförande och tillämpning av EU-lagstiftning underlättas. Detta är dock en fråga som är i stort behov av analys ur flera aspekter.

För att nå energiöverenskommelsens mål om 100 procent förnybar elproduktion och för att säkerställa att elnätet på ett effektivt sätt möjliggör en hållbar samhällsutveckling behöver ett helhetsgrepp tas kring lagstiftningen om nätkoncessioner. Regelverket måste vara modernt och väl anpassat till samhällets och marknadens behov, samtidigt som skyddet för miljö och enskildas rätt är starkt.

Uppdraget om att se över regelverket för nätkoncessioner

Den nuvarande regleringen av elnätet är ålderdomlig och riskerar att sätta upp hinder och skapa osäkerhet för energiaktörer, samtidigt som det inte nödvändigtvis säkerställer rätt skydd för samhälleliga intressen. Utredaren ska därför lämna förslag på författningsändringar som moderniserar, förenklar och förbättrar elnätsregelverket utan att resurseffektivitet, nätstabilitet eller miljöskyddet påverkas negativt. Elnätets betydelse som grundläggande infrastruktur ska beaktas. Reglerna om prövning och administration bör utformas så att de möjliggör omställningen till en förnybar elproduktion, utan att kostnaderna för samhället, med särskilt fokus på enskilda, blir större än nödvändigt. Ett robust elnät är en viktig faktor för Sveriges krisberedskap och totalförsvarets behov. Det är även viktigt att förslagen leder till att samhälleliga intressen, såsom miljö och enskildas möjlighet att påverka beslut, tillgodoses vid nätutbyggnad och nät drift.

Parallellt med att utredningen pågår planeras ändringar eller utredningar om ändringar i ellagstiftningen. Utredaren ska se till att förslagen samverkar med de andra förslag som lagts eller läggs gällande ändringar av förutsättningarna för energiaktörer.

En mer miljöbalkslik prövning och rättskraft

Utredaren ska bedöma förutsättningarna för och lämpligheten i att göra om nätkoncessionsprövningen och nätkoncessionsinstitutet på så sätt att prövningen och rättskraften mer liknar den

som gäller för verksamheter som kräver tillstånd enligt miljöbalken.

Nätkoncessioner ger i dag inget skydd mot ingripanden av andra än nätmyndigheten, trots att verksamheten prövats på ett sätt som i stora delar motsvarar prövningen av miljöfarlig verksamhet enligt miljöbalken. Utredaren ska därför, om det är lämpligt, komma med förslag som innebär att nätkoncessioner ges en status som liknar eller motsvarar den som tillstånd enligt miljöbalken har, dvs. ett tillstånd som gäller mot alla, men med vissa möjligheter till ingripanden.

Utredaren ska även bedöma hur och hos vilken instans prövningen av tillstånd för elledningar bäst ska göras för att effektivt använda samhällets resurser inbegripet en ändamålsenlig prövning av såväl nät- som miljöfrågor.

Inom ramen för koncessionsprövningen måste det säkerställas att totalförsvarets behov beaktas.

Syftet med denna del av utredningen är att den kostsamma och förhållandevis grundliga miljö- och lämplighetsprövning som görs i samband med att en nätkoncession meddelas också ska resultera i en säkerhet för innehavaren av nätkoncessionen. Förslagen får samtidigt inte leda till att omfattningen eller kvaliteten på prövningen av koncessionspliktiga ledningar sänks. Det kan i vissa fall tvärtom vara nödvändigt med en vidare prövning än i dag för att säkerställa att alla väsentliga frågor avgjorts när nätkoncession meddelas.

Koncessionsplikt och undantag från koncessionsplikt

Den generella koncessionsplikten behöver utvärderas. Utredaren ska undersöka om koncessionsplikten mer bör efterlikna tillstånds- och anmälningsplikten enligt miljöbalken där det t.ex. kan räcka med en anmälan av en typiskt sett mindre miljöfarlig verksamhet för att en tillsynsmyndighet ska kunna vidta åtgärder. För andra verksamheter krävs tillståndsansökan. Utredaren ska därför särskilt bedöma om ledningar av viss typ, t.ex. baserat på längd och spänningsnivå, inte ska omfattas av generell koncessionsplikt men vara anmälningspliktiga. Om det är lämpligt kan utredaren lämna förslag på ändringar av både befintliga typer

av nätkoncession (område och linje) och förslag som går ut på att ersätta nuvarande koncessionsuppdelning med en annan ordning. Syftet med denna del av utredningen är att samhällets resurser ska läggas på tillståndsprövning av de ledningar som verkligen har en påverkan på elnätet och på miljön så att resurserna används effektivt. Utredaren ska som en del i detta bedöma om ledningar som har som enda syfte att ansluta en producent eller användare till elnätet inte längre bör omfattas av koncessionsplikten. Samma sak kan gälla för s.k. direktledningar, dvs. ledningar som enbart ansluter en ägares elproduktion med samma ägares elanvändning. Samtidigt ska utredaren bedöma om företag vars ledningar omfattas av anslutningsplikt inte på samma gång ska få bedriva industriverksamhet eller annan typ av verksamhet. Syftet är att få en tydligare koppling mellan koncessionsplikt, anslutningsplikt och nätverksamhet, medan enstaka anslutningsledningar eller externa nät för en ägares elanvändning kan undantas från koncessionssystemet och de regler och förpliktelser som följer med det. Detta för att skapa enkelhet, tydlighet och ordning i regelverket och i elnätet.

Utredaren ska i samråd med utredningen Förbättrat skydd för totalförsvarsverksamhet (Fö 2017:02) bedöma behovet av och vid behov föreslå vem som bör kunna inneha nätkoncession med hänsyn till den nationella säkerheten, t.ex. vid provning av nya elnätsföretag och vid ägarbyte i elnätsföretag. Syftet är att säkerställa att totalförsvarets intressen iakttas och att provningen av en nätkoncessionshavares lämplighet görs med beaktande av den nationella säkerheten.

Dagens regler om undantag från koncessionsplikten behöver dessutom förenklas. Utredaren ska därför se över reglerna i förordningen (2007:2015) om undantag från kravet på nätkoncession, så att den anpassas till dagens och framtidens behov, och lämna nödvändiga författningsförslag.

Oavsett på vilket sätt vissa ledningar och nät i framtiden ska undantas från koncessionsplikten ska utredaren även se över om det är motiverat att ställa krav på mätning av elöverföring i olika inmatnings- och uttagspunkter inom nät som är anslutna till det allmänna elnätet men som inte omfattas av krav på nätkoncession. Det övergripande syftet för undantagsreglerna ska vara

att göra det enklare att bygga ledningar och nät som har en obetydlig påverkan på miljön, elmarknaden och elnätet, även i de fall där en koncessionsplikt som huvudregel är nödvändig. Syftet med krav om mätning av el i nät som är anslutna till det allmänna elnätet men som inte omfattas av krav på nätkoncession är att det ska vara möjligt att få en klar bild av nätstrukturen, inklusive små producenter, liksom att möjliggöra särskiljning mellan olika aktörer inom ett sådant nät.

En nätkoncession har betydelse för tillämpningen av ledningsrättslagen (1973:1144). Det är därför viktigt att förslag om ändringar i koncessionsplikten lämnas med beaktande av vilken påverkan det får på tillämpningen av ledningsrättslagen och olika aktörers rättigheter enligt den lagen. Det bör därmed också vara nödvändigt att lämna förslag till följdändringar i ledningsrättslagen.

Samredovisning av elnät

Utredaren ska beskriva förutsättningarna för att utöka samredovisningsmöjligheterna, dvs. möjligheten att behandla flera redovisningsområden som ett enda område i redovisningen, vilket också innebär en gemensam intäktsram för de samredovisade områdena. Det kan vara frivilligt eller tvingande att samredovisa i högre utsträckning än vad som redan gäller enligt ellagen. Det kan vara fråga om att ta bort regeln om geografisk närhet mellan de nät som ska samredovisas och det kan vara aktuellt att tillåta eller påbjuda samredovisning även av ett elnätsföretags regionnät med dess lokalnät.

Utredaren ska beakta vilka nyttor och kostnader för samhället, inklusive elanvändarna, som det innebär med en ökad samredovisning, liksom hur nyttor och kostnader kommer att fördelas mellan olika aktörer. Utredaren ska också säkerställa att en eventuellt ökad samredovisning inte försämrar nätbolagens möjlighet att, under intäktsregleringen, ha en effektiv prissättning med korrekta priser. Utredaren måste också ta hänsyn till utvecklingen av de förslag som Energimarknadsinspektionen lämnat till regeringen gällande nya tariffmodeller och en elhandlarcentrisk modell (Energimarknadsinspektionens rapporter EI R2016:15

respektive EI R2017:05). Syftet med förslagen ska vara att underlätta för effektivare administration för både elnätsföretag och nätmyndighet, samtidigt som samredovisningen inte får bli kostnadsdrivande.

En första analys av nätnivåerna ska genomföras

Utredaren ska undersöka förutsättningarna för att förändra den nuvarande uppdelningen mellan stamnät, regionnät och lokalnät och analysera om stamnätet kan omfatta ledningar för spänningsnivåer ned till en lägre spänningsnivå än i dag och om lokalnätet kan omfatta alla ledningar för spänningsnivåer under den nya stamnätsnivån. Syftet är att undersöka om en sådan uppdelning skulle medföra praktiska, regulatoriska och resursmässiga fördelar gentemot dagens ordning. Utredaren ska särskilt bedöma hur den svenska uppdelningen i tre nätnivåer förhåller sig till gällande EU-lagstiftning och vilka krav som kommer att ställas på företag som i dag innehar ledningar som i framtiden kan omklassificeras till stamledningar.

Konsekvensbeskrivningar

I enlighet med 14–15 a §§ kommittéförordningen (1998:1474) ska konsekvenser i olika avseenden av utredningsförslag beräknas och redovisas. Konsekvensanalysen ska påbörjas tidigt i arbetet och genomföras av eller med stöd av personer med dokumenterad kompetens inom området samhällsekonomisk analys. Utredaren ska beakta samhällsekonomiska och offentlig-finansiella konsekvenser i utformningen av förslagen. Utredaren ska redovisa de samhällsekonomiska konsekvenserna av de förslag som läggs inbegripet vilken effekt förslagen förväntas ha på kostnaden för energi och nät och hur de bidrar till högre kostnadseffektivitet i att nå miljömål.

Vidare ska det redovisas om, hur och för vilka grupper förslagen kommer konsumenterna till godo, t.ex. i form av sänkta kostnader. Utredaren ska särskilt beräkna vilka kostnader och intäkter förslagen medför för markägare, elproducenter och

elnätsföretag. Vidare ska utredaren redovisa förslagens konsekvenser för totalförsvaret. Vilka alternativa åtgärder som har övervägts ska dokumenteras och för de åtgärdsalternativ som inte analyseras vidare ska skälen till detta anges. Antaganden av vikt för utfallet ska anges, inklusive antaganden om vad som sker om utredningens förslag inte genomförs.

Utredaren ska beräkna påverkan på statens inkomster och utgifter. Om utredarens förslag innebär offentligfinansiella kostnader ska förslag till finansiering lämnas, i första hand inom befintliga utgiftsramar.

Samråd och redovisning av uppdraget

Utredaren ska samråda med berörda aktörer, bl.a. Energimarknadsinspektionen, Lantmäteriet, Affärsverket svenska kraftnät och Energiföretagen Sverige. Genomförandet av uppdraget ska även ske i dialog med andra relevanta utredningar samt berörda delar av näringslivet, den offentliga sektorn och andra berörda aktörer.

Uppdraget ska redovisas senast den 10 juni 2019.

(Miljö- och energidepartementet)